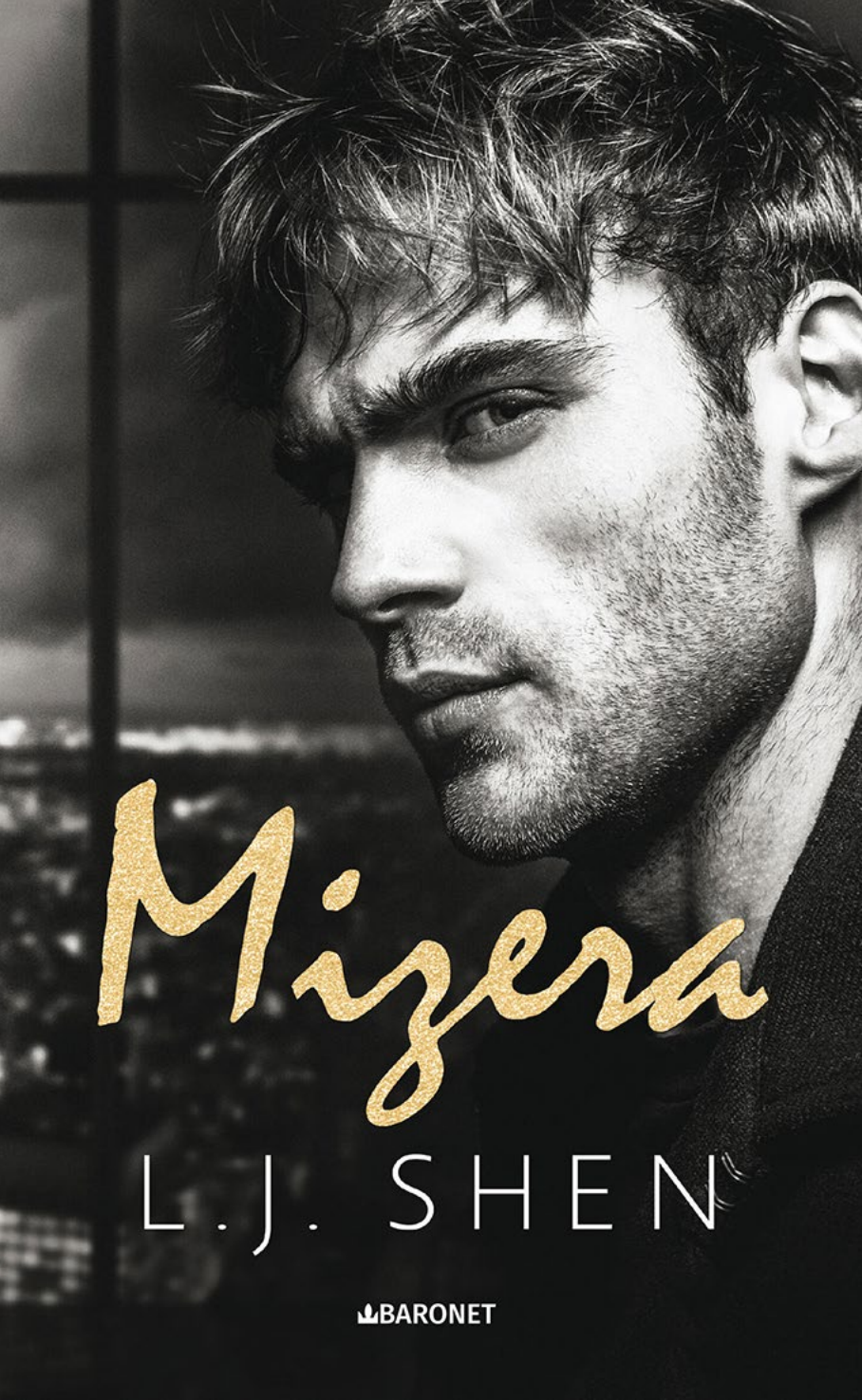

Mizera

L.J. SHEN

BARONET

Mizera

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na

www.baronet.cz

www.albatrosmedia.cz

L.J. Shen

Mizera – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2024

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

Mizera

Mizera

Boston Belles (2)

L. J. SHEN

 BARONET

Cori a Laně.

Ztracena v pekle je Persefona,
Polož si její hlavu na kolena;
A pověz jí: „Ach má drahá, rozmilá,
zdejší krajina není tak hrozivá.“
– Edna St. Vincent Millayová, *Sebrané básně*

*Srdcovka nádherná je růžovobílá květina,
jež se nápadně podobá tvaru srdce.
Také se jí říká srdíčko nebo dáma ve vaně.*

Květina je jedovatá na dotek i při konzumaci.

*A stejně jako mytická bohyně Persefona,
objevuje se a kvete pouze na jaře.*

Playlist

Sub Urban: „Cradles“

Bishop Briggs: „River“

White Stripes: „Hardest Button to Button“

Gogol Bordello: „Sally“

Milk and Bone: „Peaches“

Nick Cave and the Bad Seeds: „Red Right Hand“

Prolog

Persephone

MŮJ ZAMILOVANÝ PŘÍBĚH začal smrtí. Tehdy se moje duše tříštila jako porcelán o podlahu hospicu, zatímco teta Tilda chřadla v nemocniční posteli a v prázdných plicích jí chrastil dech.

V drobných pěstech jsem svírala látku svého nemocničního županu, který jsem promáčela slzami, a ignorovala máminy tiché prosby, abych z její nemocné sestry slezla.

„Tetičko, prosím tě, neodcházej. Prosím,“ kvílela jsem.

Rakovina se jí rozlezla do plic, jater a ledvin, takže se jí nesnesitelně těžko dýchalo. Posledních několik týdnů spala vsedě a upadala do bezvědomí.

Ve dvanácti letech pro mě byla smrt abstraktním pojmem. Skutečná, ale zároveň cizí a vzdálená. Bylo to něco, co se dělo jiným rodinám, jiným lidem.

Ted' už jsem věděla, co to znamená.

Teta Tilda už mě nikdy nevezme do náruče a nebude předstírat, že na mě brnká prsty, jako bych byla kytara.

Už nikdy mě s Belle nevyzvedne ze školy, když rodiče budou dlouho pracovat, a nebude s sebou mít uzavíratelné sáčky plné plátků jablek a jahod.

Už mi nikdy nezaplete vlasy a nebude mi šeptat pohádkové příběhy o řeckých bozích a tříhlavých příšerách.

Teta mi zastrčila světlý pramen vlasů za ucho. V očích se jí leskla nemoc tak palčivě, až jsem ji skoro až cítila na jazyku.

„*Odejít?*“ vysoukala ze sebe. „To je ale silné tvrzení. To bych nikdy neudělala, Persy. Živá, mrtvá nebo něco mezi, vždycky tu pro tebe budu.“

„Ale jak?“ Zatahala jsem ji za župan a úpěnlivě se držela jejího slibu. „Jak poznám, že tu opravdu jsi, když bude tvoje tělo pryč?“

„Prostě jenom zvedneš hlavu, ty trubko. Obloha bude vždycky naše. Tam se potkáme, mezi paprsky a mraky.“

Jednoho horkého léta jsme s Tildou ležely na trávníku u řeky Charles a pozorovaly oblaka. Mraky přicházely a pluly kolem jako cestující na vlakové stanici. Nejprve jsme je počítaly. Potom jsme si vybíraly ty krásně nadýchané, které měly legrační tvar. *Pak* jsme jim dávaly jména.

Pan a paní Mráček a Mračka Oblakovi.

Mlha a Kouřík Jinovatkovi.

Teta Tilda věřila v kouzla a zázraky, no a já? Já věřila v *ni*.

Moje starší sestra Emmabelle se honila za veverkami, hrála s kluky fotbal a lezla po stromech, zatímco my s Tildou jsme obdivovaly nebe.

„Dáš mi znamení?“ naléhala jsem. „Abych věděla, že jsi tam nahoře na obloze? Blesk? Déšť? Nebo já už vím! Možná by mě mohl pokadit holub.“

Máma mi položila ruku na rameno. Slovy moje sestry Belle – potřebovala bych si lupnout prášek na zklidnění, a to rychle.

„Uzavřeme dohodu,“ navrhla teta a pousmála se. „Jak jistě víš, mraky jsou spolehlivější než padající hvězdy. Jsou běžné, ale stejně magické. Až vyrostíš a uvidíš na nebi osamělý oblak, požádej o něco, co chceš – něco, co *opravdu* moc chceš –, a já ti to splním. Tak poznáš, že se na tebe dívám. Máš ale jenom jeden zázrak, Persephone, tak buď opatrná co si přeješ. Slibuju ti ovšem, že ti splním, cokoli si budeš přát.“

Šetřila jsem si svoje oblakové přání celých jedenáct let a střežila ho jako vzácný poklad.

Nepoužila jsem ho, když se mi nedařilo ve škole.

Ani když Elliott Frasier přišel ve druháku s přezdívkou Penisfona Pindózová, která se udržela až do maturity.

A ani tehdy, když táta dostal výpověď a McDonald's a teplá voda pro nás byly luxus.

Nakonec jsem svoje oblakové přání vyplácala v jednom lehkomyšlném okamžiku.

Kvůli prokleté touze, pitomému poblouznění, prostě neopětované lásce.

Na muže, kterého všechna média v Americe označovala jako Mizeru.

Na Cilliana Fitzpatricka.

Před třemi lety

V den, kdy se moje nejlepší kamarádka Sailor vdávala, jsem byla pod obraz už před polednem.

Obvykle jsem pila *zodpovědně*. Býval to ten druh opilosti, kdy jsem mluvila trochu víc nahlas, při smíchu jsem chrochtala a tančila, jako by se nikdo nedíval, jenže jsem taky byla ta, která volala Uber, ochraňovala

svoje kamarádky, aby se někde hloupě nespustily, a *nikoho* ve svém okolí jsem nenechala, aby si nechal vytetovat něco, čeho by následující ráno litoval.

Tentokrát ale ne.

Tentokrát jsem byla nastartovaná jako Enola Gay. Byl to druh intoxikace, po kterém končíte v nemocnici s kapačkou, neplánovaně těhotná a se záznamem v trestním rejstříku.

Existovala celá škála důvodů, proč jsem byla tak zpitá, a všechny bych vám vykreslila, kdybych dokázala v ruce něco udržet.

Bylo to ovšem to nejhorší možné načasování, kdy být indisponovaná. Měla jsem roli družičky. Ve třia dvaceti – *prosím o slavnostní zabubnování* – jsem byla květinová dívka!

Nebylo to divné, být úplně dospělá, a přitom zaujmout roli květinové dívky? Ale vůbec ne. Byla to pocta.

No tak dobře. Bylo to *trochu* trapné.

A tím trochu trapným mám na mysli naprosto ponižující.

Odmítnout to ale nebylo možné.

Já byla přece Persephone.

Ta hodná, tolerantní a přizpůsobivá kamarádka.

Ta, která všechno odhodí, když někdo potřebuje pomoc, a drží pusu a krok.

Aisling, budoucí švagrová Sailor, měla za úkol držet více než dvoumetrovou vlečku ve stylu Pippy Middletonové a mojí sestře Emmabelle zase dali na starost prsteny.

Thorncrown Chapel byla luxusní svatební místo na massachusettském pobřeží. Středověký hrad tyčící se nad útesem se pyšnil padesáti akry starodávné architektury, vápencem dovezeným z Francie, soukromými zahradami a výhledem na oceán. Apartmá pro

nevěstu byl byt navržený v odstínech béžové, který nabízel volně stojící retro vanu, verandu a čtyři plně vybavené toaletní stolky.

Všechny výdaje té nóbl svatby hradila rodina ženicha, Huntera Fitzpatricka. Sailor se vdávala do velice bohatých kruhů a dostávala se tak na společenském žebříčku opravdu vysoko.

Fitzpatrickovi se mohli rovnat Rockefellerům, Kennedyovým nebo Murdochovým.

Bohatí, vlivní a – alespoň podle toho, co se povídalo – s dostatkem kostlivců ve skříní, aby si mohli otevřít hřbitov.

Bylo šílené pomyslet na to, že dívka, se kterou jsme jako děti skákaly panáka a dovolila mi stříhat jí ofinu, se za necelou hodinu stane vskutku americkou princeznou.

Ještě zběsilejší bylo, že to ona mě představila muži, jenž zabíral devadesát procent mé mozkové kapacity a prakticky všechny mé sny.

Mizera, který mi zlomil srdce, aniž by si povšiml mé nesmrtelné existence.

Pokoušela jsem se vystřízlivět a rázovala sem a tam po místnosti, když jsem se zastavila u okna. Vyklonila jsem se přes parapet a zvedla hlavu k letní obloze. Za sluncem líně klouzal osamělý mrak a sliboval nádherný den.

„Tetičko Tildo, ráda tě vidím! Jak se máš?“

Nebylo to poprvé, kdy jsem hovořila k oblaku, jako by to byla moje mrtvá teta, takže z téhle konkrétní výstřednosti jsem svou opilost vinit nemohla. „Je hezky, Sailor bude ráda. Jak vypadám?“

Zatočila jsem se před oknem ve svých borovicově zelených šatech a pohodila vlasy. „Myslíš, že si mě konečně všimne?“

Oblak mi nemusel odpovídat, věděla jsem to i bez něj – nevšimne.

Nikdy si mě nevšiml.

Dost jsem pochybovala, že vůbec ví, že existuju.

Znám ho pět let a doted' na mě nepromluvil ani slovo.

Povzdechla jsem si, vzala květiny, jež jsem předtím venku natrhala, a zhluboka se jich nadechla. Voněly svěže a hřejivě jako jaro.

Byly růžové a měly tvar valentýnského srdíčka. Vlasý jsem měla částečně vyčesané nahoru a některé kvítky jsem si do nich vpletla.

Jeden z trnů mě píchl do prstu, z něhož jsem si olízla kapku krve, která se mi tam vytvořila. Ústa mi naplnila lepkavost mízy a já si povzdechla.

„Však já vím, měla bych ho už prostě nechat být. Jít dál.“

Rychle jsem si olízla všechny prsty, abych se toho nektaru zbavila. „Mezi romantičkou a bláznem je dost tenká hranice. A já na ní balancuju už o čtyři roky déle, než bylo nutné.“

Posedlostí nejstarším sourozencem z rodiny Fitzpatricků jsem trpěla posledních pět let. Zatraceně, vždyť to je půlka desetiletí. Každého muže, s nímž jsem chodila, jsem srovnávala s tím nedosažitelným magnátem, vysílala k němu zasněné pohledy a měla nutkání číst v médiích jakoukoli zmínku o něm. Nebude stačit se jen rozhodnout, že na něj zapomenou. To už jsem zkoušela.

Potřebovala jsem buď něco podniknout, nebo jít od toho.

V tom případě bych musela použít Tildino přání a požádat ji, abych se od něj odpoutala.

Otevřela jsem pusou, abych to přání vyřkla, ale sotva jsem začala, hrdlo se mi sevřelo.

Upustila jsem květiny a klopýtala k zrcadlu. Po krku

se mi rozšířila vyrážka, jako by ho zakryla nenechavá mužská dlaň. Červenavá skvrna se šířila směrem dolů k mému poprsí. Každý centimetr mé pokožky rudl.

Jak jsem mohla přijít k alergické reakci? Celé ráno jsem byla moc nervózní na to, abych cokoli snědla.

Možná to byla žárlivost.

Zelená příšera se špičatými zuby si prokousávala cestu ven z mého srdce. Připomínala mi, že být nevěstou byl *můj* sen, ne Sailorin, sakra.

Jistě, nebylo to feministické, inspirativní ani pokrokové, ale prostě to byla pravda. *Moje* pravda.

Chtěla jsem se vdát, mít bílý plaňkový plot, chichotající se děti v plenkách na naší zahradě a labradory, kteří pobíhají kolem nich.

Kdykoliv jsem si dovolila o tom přemýšlet (což nebylo moc často), ubíjela mě ta nespravedlnost. Než Sailor potkala Huntera, byla to neskutečně asexuální bytost.

Přesto to byla ona, kdo se vdává dříve než my všichni ostatní.

Z úvah mě vytrhlo zaklepání na dveře.

„Pers?“ ozvala se z opačné strany moje starší sestra Emmabelle – zkráceně Belle. „Obřad začíná za dvacet minut. Co ti tak trvá?“

Viš, Belle, docela dost teď začínám připomínat pytlík křupek Cheetos.

„Měla bys hnout zadkem. Naše děvče v limuzíně už dvakrát zvracelo do odpadkového koše, proklelo ženicha za to, že neutekli do Vegas, a jeden z jejích umělých nehtů se vydal ve stopách Amelie Earhartové.“

„Jak to myslíš?“ zahuhlala jsem přes dveře.

„Prostě zmizel. Doufejme, že ne v jejím účesu.“ Slyšela jsem, jak se sestra směje. „Jo a mimochodem. Můžeš vzít Hunterův prsten, pokud se jeho bratr neukáže, aby ho převzal? Technicky vzato je to Cillianova práce,

ale nejspíš je v zahradách a stahuje z kůže nějakou zaměstnankyni, aby si z ní udělal slušivý kabát.“

Cillian.

Žaludek se mi sevřel při zmínce jeho jména.

„Jasně. Budu tam za pět minut.“

Zaslechla jsem cvakání sestřiných podpatků, když zamířila zpátky do limuzíny.

Rozhlédla jsem se po pokoji.

Jak se zbavím té pitomé vyrážky?

V duchu jsem luskla prsty a začala se shánět po kabelce Aisling „Ash“ Fitzpatrickové, kterou jsem našla na posteli. Prohrabala jsem ji, vyházela náplasti, švýcarský nůž a maličkou sadu na líčení. Musí mít přece benadryl a nějaká antihistaminika. Byla to skautka, připravená na všechno, ať už je to vyrážka, zlomený nehet, světová válka nebo náhlá pandemie.

„*Bingo.*“ Vytáhla jsem z kabelky Hermès poseté diamanty tubu se zklidňující masťou. Natřela jsem si ji na pokožku a měla ze sebe radost, když se dveře za mnou otevřely.

„Pět minut, Belle.“ Prohlížela jsem si svoje skvrnité ruce. „Ne, na Hunterův prsten jsem nezapomněla...“

Zvedla jsem oči. Otevřela jsem ústa dokořán a další slova se mi zasekla v krku. Mast mi vyklouzla z ruky.

Ve dveřích stál Cillian „Kill“ Fitzpatrick.

Starší bratr Huntera Fitzpatricka.

Nejžádanější svobodný mládenec v Americe.

Dědic se srdcem z kamene a tváří jakoby vytesanou z mramoru.

Dosažitelný přibližně stejně jako Měsíc a zrovna tak chladný a nestálý.

Nejdůležitější ze všeho však bylo, že jsem ho tajně milovala od chvíle, kdy jsem ho poprvé spatřila.

Kaštanové vlasy měl sčesané dozadu a oči v barvě

jantaru zakaleného kouřem. Duhovky měl rámované medově hnědým okrajem, avšak postrádaly jakoukoli hřejivost. Na sobě měl edvardovský smoking, robustní rolexky a lehkou podmračenost muže, jenž vnímal každého, s kým neskončí v posteli nebo z něj nevy-máčkne peníze, jako nepříjemnost.

Vždycky byl klidný, tichý a zdrženlivý. Nikdy na sebe nestrhával pozornost, a přesto ovládl svou přítomností každou místnost, kam vešel.

Na rozdíl od svých sourozenců nebyl Cillian krásný.

Tedy ne v konvenčním slova smyslu. Rysy měl příliš ostré a v nich posměšný výraz. Jeho výrazná čelist a přimhouřené oči společně nevytvářely symfonii bezchybných tahů. Bylo na něm však cosi dekadentního, co mi připadalo zajímavější než přímočarost Hunterovy apolonské dokonalosti nebo sněhurkovské krásy Aisling.

Cillian byl jako nestoudná ukolébavka, která mě zvala ponořit se do jeho spárů a uhnízdit se v jeho temnotě.

A jelikož jsem se příhodně jmenovala po bohyni jara, toužila jsem, aby se země otevřela a pohltila mě. Měla jsem touhu propadnout se do jeho podsvětí a nikdy se nevynořit.

Páni. Ta poslední mimóza mi fakt zničila všechny mozkové buňky.

„Cilliane,“ vydávila jsem ze sebe. „Ahoj. Nazdar. Čau.“

Fakt výmluvné, Pers.

Ozvláštnila jsem svůj pozdrav tím, že jsem se drbala na krku. To jsem byla celá já, být s ním poprvé sama v pokoji a vypadat i cítit se jako koule žhavé lávy.

Cillian kráčet k trezoru s nedbalou elegancí velké kočkovité šelmy a vyzařoval nebezpečí, z něhož se mi podlamovala kolena. Jeho lhostejnost mě občas přiměla dumat, zda jsem vůbec v místnosti s ním.

„Limuzína odjíždí za tři minuty, Penroseová.“

Takže jsem *existovala*.

„Děkuju.“

Začala jsem dýchat přerývaně, pomalu a napadlo mě, že možná budu potřebovat záchranku.

„Těšíš se?“ vysoukala jsem.

Nereagoval.

Kovové dveře sejfu mechanicky cvakly a otevřely se. Vytáhl ven černou sametovou krabičku s Hunterovým prstenem, zastavil se na mě pohledem a klouzal mi očima po rudé tváři, pažích a k růžovobílým květinám v mých vlasech. Obličejem mu projel nějaký výraz – na okamžik zaváhal – a potom zavrtěl hlavou a vracel se ke dveřím.

„Počkej!“ vykřikla jsem.

Zastavil se, ale neobrátil se ke mně.

„Potřebuju... Potřebuju...“ *Očividně lepší slovní zásobu*. „Potřebuju, abys zavolal záchranku. Myslím, že mám alergickou reakci.“

Otočil se na patě a prohlížel si mě. Každá vteřina jeho drobnohledu mi srážela teplotu o pár stupňů. Sdílet prostor s Cillianem Fitzpatrickem byl zážitek. Něco jako sedět v potemnělé, prázdné katedrále.

V tu chvíli jsem si přála, abych byla má sestra Emmabelle.

Pověděla by mu, aby si svoje chování strčil někam, kde slunce nesvítí. Potom by ho po obřadu odtáhla do soukromých zahrad a tam mu ojela obličej.

Jenže já nebyla Belle. Byla jsem Persephone.

Krotká, milá a dobře vychovaná Persy.

Pro kterou se hodil sex na misionáře se zhasnutým světlem.

Romantička a podivínka, která se snažila lidem zavděčit.

Ta *nudná* holka.

Po chvíli ticha se vrátil do místnosti a zavřel za sebou dveře.

„V té pěkné hlavince se toho moc neděje, co?“

Povzdechl si, odhodil sako na postel a potom si rozepnul manžetové knoflíčky. Vyhrnul si košili nad svalnatá předloktí a nespokojeně si mě prohlížel.

Mé tělo se rozhodlo, že je výborný nápad se právě teď skácet k zemi, což se také stalo. Zhroutila jsem se na koberec a sípala ve snaze popadnout dech.

Tak takhle se tetička Tilda cítila.

Cillian se mým pádem nenechal nijak znepokojit, pustil kohoutek ve vaně uprostřed pokoje a natočil ho na úplně ledovou vodu.

Když byl spokojený s teplotou vody, vykročil ke mně, přetočil mě špičkou mokasínu na břicho – jako bych byla pytel s pískem –, sklonil se a položil mi dlaň na spodek páteře.

„Co to dě...“ hlesla jsem.

„Neboj se.“ Jediným pohybem mi strhnul z těla šaty i s korzetem. Vzduch prořízl zvuk trhání látky a knoflíčků. „Nemám zálibu v malých holčičkách.“

Byl mezi námi věkový rozdíl. Dvanáct let není něco, co by se dalo jen tak snadno přejít. Nicméně to mě nikdy netrápilo.

Co mě ovšem *skutečně* trápilo, byla moje aktuální nahota. Chvěla jsem se pod ním jako list osiky.

„Cos to proboha provedl?“ vyjekla jsem.

„Jsi otrávená,“ oznámil mi věčně.

To mě vystřízlivělo.

„Cože jsem?“

Namísto odpovědi kopl do růžových kvítků vedle mě. Přistály na opačné straně pokoje.

Dýchala jsem mělčeji a namáhavěji. Z těla se mi vy-

trácela životní síla. Zvuk vody napouštějící se do vany byl monotónní a uklidňující a já se náhle cítila vyčerpaná. Chtěla jsem spát.

„Našla jsem je venku v zahradě,“ zamumlala jsem ztěžklými rty. Vytřeštila jsem však oči, jakmile jsem si něco uvědomila.

„Taky jsem je ochutnala.“

„Jak jinak.“ Z hlasu mu sršel sarkasmus. Přehodil si mě přes rameno a nesl mě do koupelny. Pohodil mě vedle toalety a zvedl mi hlavu za vlasy. Kolena mi protestovala bolestí. Nebyl vůbec jemný.

„Teď tě potřebuju donutit, abys zvracela,“ opáčil a bez otálení mi vrazil dva prsty do krku. Hluboko. Začala jsem okamžitě dávit a zvracet, zatímco mi držel hlavu.

Jak by řekl Joe Exotic – z tohohle se nikdy nevzpamatuju. Cillian mi drží vlasy a já blinkám.

Vyprázdnila jsem celý obsah žaludku, dokud si nebyl Cillian jistý, že je to všechno pryč. Potom mi holou rukou oťel obličej a zbytky zvratků ho ani v nejmenším neodradily.

„Co jsou vlastně zač?“ drmolila jsem a opírala si hlavu o toaletní prkénko. „Ty kytky.“

Vzal mě s lehkostí do náruče, přešel pokoj a pohodil mě na postel. Až na tanga tělové barvy jsem byla úplně nahá.

Slyšela jsem, jak se probírá skříňkou. Otevřela jsem oči. Viděla jsem, jak popadl lékárníčku, vytáhl z ní malou lahvičku a injekční stříkačku a mračil se nad drobným písmem návodu na lahvičce, zatímco hovořil.

„Srdcovka nádherná. Je známá tím, že je krásná, vzácná a jedovatá.“

„Stejně jako ty,“ zahuhlala jsem. Vážně jsem na smrtelné posteli házela vtípky?

Mé strhující ocenění ignoroval.

„Právě ses chystala otrávit celou kapli, Emmalynne.“

„Jmenuju se Persephone.“ Stáhla jsem obočí k sobě.

Bylo zvláštní, že jsem sotva dýchala, ale stejně mě urazilo, že si mě spletl s mou sestrou. „A moje sestra je Emmabelle, ne Emmalynne.“

„Jsi si jistá?“ zeptal se, aniž by zvedl hlavu, vrazil stříkačku do lahvičky a natáhl z ní tekutinu. „Nepamatuju si, že by ta mladší byla tak hubatá.“

V jeho hlavě jsem měla nálepku „Ta mladší“. *Bezva.*

„Jestli jsem si jistá, kdo jsem, nebo jak se jmenuje moje sestra?“ Začala jsem se opět zběsile škrábat. „Každopádně jo, jsem si jistá.“

Ta zapamatovatelná z nás dvou byla má starší sestra.

Byla hlasitější, vyšší a vlnatější a její vlasy měly oslnující odstín šampaňského. Normálně mi nevadilo, že mě zastiňovala. Ale *strašně* mě štvalo, že si Kill zapamatoval Emmabelle a mě ne, i když si její jméno popletl.

Poprvé v životě se mi stalo, že jsem cítila odpor k vlastní sestře.

Kill se posadil na okraj postele a plácl se do kolene.

„Na klín, Květinová dívko.“

„Ne.“

„Tohle slovo bys v mé přítomnosti vůbec neměla mít ve slovníku.“

„Ukazuje se, že jsem plná překvapení,“ pohybovala jsem ústy nad prostěradlem. Věděla jsem, že slintám. Když se mi teď už lépe dýchalo, postřehla jsem ze svého dechu pach zvratků.

Obrátila jsem hlavu na opačnou stranu. Možná že umřít nebyl zase tak špatný nápad. Muž, jímž jsem byla celé roky posedlá, byl hrozný zmetek a ani nevěděl, jak se jmenuju.

„Je mi jedno, jestli umřu,“ zabručela jsem.

„Nápodobně, zlato. Bohužel to ale budeš muset udělat ve společnosti někoho jiného.“

Popadl mě a přehodil si mě přes nohy. Prsa mi přepadla přes jeho svalnaté stehno a bradavkami jsem se mu třela o kalhoty. Zadek jsem měla v rovině s jeho tváří a umožňovala mu tak perfektní výhled. Naštěstí jsem byla moc slabá na to, abych se cítila trapně.

„Bud' v klidu.“

Zapíchl mi stříkačku do pravé pŕlky a pomalu mi vpustil její obsah do krevního oběhu. Steroidy okamžitě zaplavily můj organismus a já se mohla zhluboka nadechnout. Otevřela jsem pusu proti jeho stehnu, úlevou jsem zavzdychala a prohnula se v zádech. Cítila jsem proti tělu vybouleninu. Byla silná, dlouhá a tiskla se mi skoro přes celé břicho. Tahle věc patřila do pouzdra na pušku, a ne do vaginy.

A příběh nám nabývá nových rozměrů...

A zdaleka není jediný.

Zůstali jsme tak deset vteřin, já lapala po vzduchu a postupně se rozdýchávala, zatímco on mi s překvapivou něžností vybíral květiny z vlasů. Odložil je do ubrousku, který několikrát přehnul. Položil mi jednu ruku na pŕlku a pomalu vytáhl jehlu, až mi z toho po těle přeběhly vlnky touhy.

Klesla jsem hlavou na postel.

Měla jsem nestydatě blízko k vyvrcholení.

„Děkuju,“ zašeptala jsem a opřela se dlaněmi o postel, abych se zvedla. Položil mi ruku na záda a zatlačil si mě zpátky do klína.

„Nehýbej se. Tvoje koupel bude každou chvíli připravena.“

Měl podivnou a rozčilující schopnost se ke mně chovat jako ke špíně, zatímco mě současně zachraňo-

val. Uvázla jsem ve stadiu opilosti, vděku a ponížení, takže jsem jeho instrukcím vyhověla.

„Takže. *Persephone*.“ Převaloval na jazyku mé jméno a silnými, dlouhými prsty mi stahoval kalhotky po nohou dolů. „Věděli tví rodiče, že budeš nesnesitelná, a potrestali tě už dopředu, když tě pojmenovali jako striptérku, anebo ujížděli na řecké mytologii?“

„Pojmenovala mě teta Tilda. Střídavě bojovala s rakovinou prsu. V týdnu, kdy jsem se narodila, se jí z toho podařilo dostat po prvním kole chemoterapie. Matka jí jako dárek dovolila vybrat mi jméno.“

Při pohledu zpět se radovali předčasně. Za několik let se rakovina v plné síle vrátila a připravila tetu o život. Alespoň jsme spolu měly pár dobrých let.

„Na to nemohli říct ne.“ Cillian odhodil mé kalhotky na podlahu.

„Zbožňuju své jméno.“

„Je to laciné.“

„Ale něco znamená.“

„Nic neznamená nic.“

Prudce jsem otočila hlavou a vrhla po něm rozzlobený pohled, přičemž mi tváře žhnuly vztekem. „Jak myslíte, doktore Seussi.“

Cillian mi sundal boty s vysokými podpatky a já tak byla dočista nahá. Odložil mě na postel, aby se mohl postavit a vypnout vodu. Potom se posadil na kraj vany.

„Dáma ve vaně.“ Namočil prst do vody, aby zkontroloval teplotu.

Zvedla jsem z postele hlavu.

„To je další název pro srdcovku,“ vysvětlil odměřeně. „Vlez tam.“

Otočil se ke mně zády, aby mi dopřál trochu soukromí. Vlezla jsem do vany a zatajil se mi dech. Voda byla ledově chladná.

Cillian si psal na mobilu, zatímco mi ledová voda zklidňovala palčivý pocit na pokožce. Po injekci už jsem se cítila mnohem lépe. Navzdory tomu, že jsem vyzvracela většinu obsahu žaludku, jsem pořád byla připitá. Rozhostilo se mezi námi ticho přerušované personálem a koordinátory, kteří na sebe za zdmi štekali instrukce. Věděla jsem, že navzdory té nevhodné situaci mám jen jedinou šanci mu povědět, co cítím. Všechno hrálo proti mně. Všechno kromě jeho erekce, když jsem mu ležela na klíně, svědčilo o tom, že ho odpuzuje moje samotná existence.

Bylo to ale buď teď, nebo nikdy, a nikdy byla až moc dlouhá doba na to, abych žila bez muže, kterého miluju.

„Chci tě.“ Opřela jsem si hlavu o chladný povrch vany. Slova se vpíjela do zdí a stropu, ta pravda naplnila ovzduší a nabíla ho elektřinou. Použít to slovo na em mi připadalo moc intimní. Příliš děsivé. Věděla jsem, že ho navzdory jeho hrubému chování miluju, ale také jsem věděla, že by mi nikdy neuvěřil.

Zaměstnával ruce na svém telefonu. Možná mě neslyšel.

„Vždycky jsem tě chtěla,“ řekla jsem hlasitěji.

Nepřišla žádná odpověď.

Jako bych toužila po trestu, pokračovala jsem a má pýcha a sebevědomí se hroutily kámen po kameni.

„Někdy tě chci tak moc, že mě bolí i dýchat. Někdy mě ta bolest z nadechování dokáže rozptýlit od toho, jak moc tě chci.“

Zaklepání na dveře ho přimělo vyskočit. Na prahu stála Aisling a držela repliku družičkovských šatů, které jsme měly všechny.

„Říkal jsi, že potřebuješ moje náhradní šaty? Proboha proč...“ zadrhl se jí hlas, když si za bratrovým ramenem povšimla mě. V očích jí zaplálo.

„Pro Kristovy rány. Vy dva jste...?“

„No to ani omylem,“ odsekl Cillian a vytrhl jí šaty z rukou. „Pozdrž limuzínu. Bude dole za pět minut.“

S tím jí bouchl dveřmi před nosem a pro jistotu je ještě zamkl.

Ani omylem.

V žilách mi vřela panika smíchaná se starým dobrým ponížením.

Všechno mi začínalo docházet.

Otrávila jsem se.

Opilecky jsem před Cillianem žvatlala.

Nechala jsem ho, aby mě svlékl, přinutil mě zvracet, pak mi dal injekci a nacpal mě do vany.

Já mu potom se zbytky zvratků kolem pusy vyznala svou nehynoucí lásku.

Kill mi nonšalantně hodil župan.

„Osuš se.“

Zvedla jsem se a poslechla ho.

Přišel ke mně s náhradním šaty Aisling a pomohl mi je obléknout.

„Nechci tvou pomoc,“ odsekla jsem a cítila, jak mi rudnou tváře.

Blbá, blbá, blbá.

„Nezajímá mě, co chceš.“

Ohrnula jsem rty a sledovala ho v zrcadle, jak mi upevňuje korzet a jde mu to rychleji a efektivněji než kterékoli švadleně, jakou jsem kdy viděla v akci. Bylo to k naštvání. Pohyboval prsty po stuze jako kouzlem a zkušeně je utahoval v dírkách a ovazoval mě jako dárek.

UVědomila jsem si, že věděl, že jsem se otrávila, od chvíle, kdy vkročil do místnosti a uviděl v mých vlasech ty kytky, ovšem pomoc mi nenabídl, dokud jsem ho nepožádala, aby zavolal záchranku.

Mohla jsem umřít.

Nedělal si legraci, když tvrdil, že mě zachránil jen proto, že nechťel, abych zemřela v jeho přítomnosti – skutečně mu to bylo úplně jedno.

Cillian zatahal za saténové šňůry na šatech a utáhl je kolem mě.

„Ubližuješ mi,“ zasyčela jsem a zúžila oči do zrcadla před námi.

„To máš za tu tvoji srdcovku.“

„Myslíš kytku, nebo to, co jsem řekla?“

„Obojí. To první tě otráví rychle. To druhé pomalu, ale je to úplně stejně ničivé.“

Pozorovala jsem ho v odrazu. Byl elegantní a sebejistý. Stál tam rovný, vysoký a hrdý muž, který nikdy nezaklel a byl to ten největší pedant, jakého jsem znala.

To jsem na něm obdivovala nejvíc. Tenkou vrstvu spořádanosti, jež obepínala ten bujarý chaos v něm. Věděla jsem, že pod jeho dokonalým zevnějškem se skrývá něco nezkrotného a nebezpečného.

Případalo mi to jako naše tajemství. Dokonalý Cillian Fitzpatrick nakonec nebyl až tak dokonalý. A já ze všeho nejvíc chtěla zjistit v čem.

„Nehodlal jsi mi pomoci. Nechal bys mě umřít,“ promluvila jsem děsivě klidným tónem. Každou vteřinou jsem byla víc a víc střízlivá. „Proč jsi to tedy udělal?“

„Otrávená družička nevypadá v novinách dobře.“

„A to se říká, že kavalíři vymřeli,“ opáčila jsem sarkasticky.

„Kavalíři možná, ale ty ne, tak zavři pusu a buď vděčná.“ Znovu tu stuhu utáhl. Zkřivila jsem obličej.

Vlastně měl celkem pravdu. Cillian mě tohle ráno zachránil, o nic se nepokusil a nejspíš šel teď také pozdě, protože jsem se já blbá rozhodla nasbírat si jedovaté kytky.

Neochotně jsem zamumlala. „Díky.“

Vystřelil obočím, jako by se chtěl zeptat – *za co?*

„Za to, žes byl gentleman,“ objasnila jsem.

Střetli jsme se pohledem v zrcadle.

„Já nejsem žádný gentleman, Květinová dívko.“

Utáhl stuhu naposledy, poté ustoupil a zvedl z matrace své sako. Musela jsem jednat rychle. Pohled mi vyklouzl z okna. Ten osamělý mrak tam stále byl.

Sledoval mě.

Dráždil mě.

Čekal na to, až ho použiju.

Máš jenom jeden zázrak.

Tenhle za to stál.

Zhluboka jsem se nadechla a řekla ta slova nahlas, protože jsem to nechtěla pokazit pro případ, že by to byla podmínka a já to měla udělat nahlas, aby to všechno fungovalo.

„Přeju si, aby ses do mě zamiloval.“

Ta slova ze mě vyhrkla a on zkameněl v půli kroku cestou ke dveřím. Obrátil se a ve tváři měl výraz čiré brutality.

Nadechla jsem se a pokračovala.

„Přeju si, aby ses do mě zamiloval natolik, že nebudeš schopen myslet na nic jiného. Ani jíst. Dýchat. Když teta Tilda zemřela, slíbila mi jeden zázrak. A já si vybírám tohle přání. Tvoji lásku. Za těmi tvými ledovými zdmi je svět, Cilliane Fitzpatricku, a je plný smíchu, radosti a tepla.“ Vykročila jsem jeho směrem a kolena se mi třásla. „Hodlám ti tu laskavost oplatit. Zachráním ti život po svém.“

Kletbou.

Kouzlem.

Nadějí.

Snem.

Poprvé od chvíle, kdy vešel do místnosti, jsem v jeho tváři zahlédla něco, co připomínalo zvědavost. Dokonce ani nad mým nahým tělem v klíně nehnul ani brvou. Ale tohle? To proniklo jeho fasádou, i kdyby to byly jen miniaturní prasklinky.

Stáhl obočí a třemi rychlými kroky dorazil těsně ke mně. Venku Belle a Aisling bušily pěstmi na dveře a křičely, že jdeme pozdě.

Celý můj život se v tu chvíli roztočil. Moje pečlivě vytvořená fantazie se měnila v noční můru.

Cillian mi zvedl prstem bradu a zabodl do mě tvrdý pohled.

„Ted' mě dobře poslouvej, Persephone, protože to řeknu jenom jednou. Vyjdeš ven z téhle místnosti a zapomeneš, že mě znáš, stejně jako jsem si doted' tvojí existence nepovšiml já. Potkáš milého, příčetného a *nudného* chlapa. Dokonale se k sobě budete hodit, protože jsi milá, příčetná a *nudná*. Vezmeš si ho, budete mít děti a děkuj svojí šťastné hvězdě, že jsem nebyl dost nadržенý na to, abych vzal tvoji ne zrovna nenápadnou nabídku vážně. Dávám ti dar, když tě odmítnu. Ber ho a vezmi nohy na ramena.“

Poprvé se usmál a bylo to tak nepříjemné a zvrhlé, až mi to vyrazilo dech. Jeho úsměv mi prozradil, že není šťastný. Nebyl už celé roky. Nejspíš desetiletí.

„Proč mě nenávidíš?“ zašeptala jsem.

Do očí se mi nahrnuly slzy, ale odmítala jsem je pusťt dál.

„Nenávidět tě?“ Hřbetem ruky mi otřel slzy. „Já žádné pocity nemám, Persephone. Necítím k tobě nic. Vůbec. Nejsem schopen tě nenávidět. Ale taky tě *nikdy* v životě nebudu milovat.“

1. kapitola

Persephone

Současnost

PŘIPEVŇOVALA JSEM KOLO KE STOJANU a dlážděný chodník se mi přes levné boty zarýval do chodidel.

Ulici v North Endu pohltila tma. Zaměstnanci hospody házeli promaštěné pytle s odpadky do propadlišť kontejnerů, povídali si, smáli se a ignorovali přitom provazce deště padající z nebe.

Tiše jsem vyslala modlitbu, aby zůstali na ulici, dokud se nedostanu bezpečně k sobě domů. Vadilo mi jezdit domů pozdě, ale nemohla jsem odmítnout nabídku, abych po školních hodinách ještě někomu pohlíkala děcko. Zvedla jsem spodní lem svých mokrých šatů a spěchala ke dveřím. Otevřela jsem je a vydechla jsem úlevou, zatímco jsem si o ně opřela záda.

Ze tmy ke mně vystřelila ruka, chytila mě za zápěstí a mrštila mnou přes chodbu. Narazila jsem zády do schodů a bolest mi explodovala od kostře až ke krku.

„Paní Veitchová. Moc rád vás tu vidím.“

I v té naprosté tmě jsem rozeznala hlas Colina Byrnea. Byl hluboký, uhlazený a v jeho jihobostonském přízvuku zněl náznak posměšku.

„Jsem *slečna Penroseová*.“ Vyskočila jsem na nohy, odhrnula si prameny mokrých vlasů z tváře a oprášila ramena. Rozsvítila jsem a chodbou se rozlilo žluté světlo. Tom Kaminski – pro všechny, kdo ho znali, byl jednoduše Kaminski – čili také Byrneův poskok a vymahač, stál za hubeným, vrásčitým lichvářem a měl ruce překřížené na masivním hrudníku.

Byrne vykročil ke mně a silný pach jeho kolínské dráždil můj dávivý reflex.

„Penroseová? Ale ne, to není jméno na tvém řidičáku, malá Persy.“

„Chci rozvod.“ Ustoupila jsem dozadu a uhladila výraz ve tváři.

„A já zas chci trojku s Demi Lovatovou a Taylor Swiftovou. Očividně nám to ani jednomu nevyjde, kočko. Faktem je, že jsi vdaná za Paxtona Veitche a ten mi dluží prachy. Hodně prachů.“

„Přesně tak. *Paxton* ti je dluží,“ vyprskla jsem naštvaně, i když jsem věděla, že vedu prohranou bitvu. Byrne mě nebude poslouchat. Nikdy to nedělal. „To on sázal. To on přišel ve tvém podniku o peníze. Je to jeho bordel, ne můj.“

Colin mi zdvihl levou ruku a přejížděl po mém holém prsteníčku. Neopálený proužek po prstenu nám oběma připomínal, že můj vztah s Paxem nebyl tak dávná minulost.

Nejenže jsem za něj byla stále ještě vdaná, ale zároveň jsem i ctěla naše přísahy. Od chvíle, kdy Pax utekl, jsem s nikým na rande nebyla. Vždyť jsem stále ještě každý týden navštěvovala jeho babičku v pečovatelském domě, nosila jí sušenky a její oblíbené kulinářské časopisy.

Byla osamělá a nemohla za to, že se z jejího vnuka vyklubal parchant.

„Pax je už dlouho pryč a jeho pěkná ženuška mi odmítá prozradit, kde ho najdu.“ Byrneův sametový hlas mi útočil na ušní bubínky, zatímco si pohrával s mými prsty.

„Jeho žena *neví*, kde je.“ Pokoušela jsem se mu ruku vytrhnout, ale neúspěšně. „Ví ale, jak použít pepřový sprej. Ráda bych nějaký osobní prostor.“

Nechtěla jsem, aby Belle, která byla nahoře, uslyšela v chodbě ten rozruch, a vylezla z bytu zjistit, co se děje. Nevěděla o mé situaci vůbec nic a byla jsem si celkem jistá, že moje drsná sestřička by neváhala vytáhnout glock, který vlastnila, a každému z těch parchantů vpálit kulku do hlavy.

Nechtěla jsem Belle zatěžovat svými problémy. Tedy ne tímto konkrétním. Ne po všem, co pro mě udělala.

„Využij svoje skvělé detektivní schopnosti a zjisti to,“ opáčil Byrne. „Koneckonců sis zvládla za manžela najít toho největšího všiváka v Nové Anglii. Sehnalas ho tehdy, najdeš ho znovu. Věř si trochu.“

„Oba víme, že nemám sebemenší tušení, kde hledat. Jeho telefon je hluchý, e-maily se mi vracejí zpátky a jeho kamarádi mi nic neřeknou. Ne že bych se nesnažila.“ Pokusila jsem se Colinovu tvář prudce odstrčit rukou, za kterou mě držel.

Neustoupil. Jen mi ruku sevřel pevněji.

„Tak to se potom obávám, že ten dluh je teď tvůj. Co se stalo s tím, jak se říká v nemoci i ve zdraví? V bohatství i chudobě? Jak zní ten slib?“ Byrne luskl prsty na Kaminskiho za sebou.

Kaminski si odfrkl a odhalil řadu zkažených zubů.

„Netuším, šéfe. Nikdy mě žádná nedostala. Ani to neplánuju.“

„Chytřej chlap.“

Byrne zvedl mou ruku ke svým ústům a vtiskl mi na hřbet chladný polibek, přičemž mi zastrčil jazyk mezi ukazováček a prostředníček, aby mi ukázal, co by chtěl udělat se zbytkem mého těla. Zvedl se mi žaludek a dýchala jsem nosem. Skvěle se mu dařilo mě k smrti děsit a dobře to věděl. Byrne byl lichvář notoricky známý tím, že své peníze vymohl za každou cenu, a můj manžel mu dlužil přes sto tisíc dolarů.

Položil mi vlhkou dlaň na tvář.

„Promiň, Persephone. Není to nic osobního. Musím vymocit dluh, a pokud to neudělám brzy, lidé si budou myslet, že je v pořádku si ode mě brát peníze, aniž by mi je vrátili. Pokud máš zájem mi to vynahradiť jinak, můžeme něco vymyslet. Se mnou se dá dohodnout. Ať se na to ale díváš jakkoli – ty mi manželův dluh *splatíš*, a to co nejrychleji, protože úroky ti naskakují každý týden.“

„Co tím naznačuješ?“ Srdce mi teď divoce bušilo v hrudníku, jako by se z něj pokoušelo vyskočit a vydat se na úprk.

Byrne s Kaminským při svých týdenních návštěvách v posledních měsících nikdy s takovým nápadem nepřišli. Proboha, byla jsem učitelka ve školce. Jak bych asi tak mohla sehnat sto tisíc dolarů? Dokonce ani moje *ledviny* neměly takovou hodnotu.

A ano, byla jsem dost zoufalá na to, abych si to vygooglila.

„Říkám, že když nemůžeš vyrovnat dluh peněžitě, budeš si to muset *odpracovat*.“

„Už se vymáčkni, Byrne,“ zasyčela jsem a všechny nervy v těle jsem měla připravené, abych hrábla do kabelky, vytáhla pepřák a vyprázdnila mu ho do očí. Na druhou stranu, byl to sice slizoun, nicméně jsem

pochybovala, že by se vzdal sta tisíc babek jen proto, aby si se mnou mohl zadovářet v posteli.

„Obsluhovala bys chlapy, kteří moc nedbají o osobní hygienu a taky nejsou nic moc na pohled.“ Colin se omluvně usmál. „Jsi pěkná holka, Veitchová, dokonce i v těch hadrech.“ Zatahal za umazané, levné šaty, které jsem na sobě měla. „Šest měsíců dvojitých šicht každý den v mém striptýzovém klubu a jsme vyrovnaní.“

„Radši bych umřela než tančit u tyče,“ vypěnila jsem a chtěla mu vrazit prsty do očních důlků. Zaklonil hlavu a vyhnul se tak mému útoku, ale zvládla jsem mu aspoň poškrábat tvář.

Kaminski vyrazil vpřed, aby zasáhl, ale Byrne ho se smíchem mávnutím zastavil.

„Ty ale nebudeš tancovat,“ oznámil mi a v očích se mu pobaveně zalesklo. „Budeš na zádech v místnosti pro VIP. Nicméně ti nemůžu slíbit, že nebudeš taky na všech čtyřech, pokud budou ochotni zaplatit něco navíc.“

Zvedl se mi znovu žaludek a hrdlo se mi stáhlo. Celé tělo mi pokryla chladná vrstva potu.

Byrne mě chtěl začít pást, když mu nevrátím peníze, které mu Paxton dluží. Za těch osm měsíců, kdy byl Paxton pryč, jsem hloupě doufala, že udělá správnou věc a za pět minut dvanáct se ukáže, aby se vypořádal s tou bryndou, ve které mě nechal.

Také jsem věřila, že mi umožní se s ním rozvést, jak jsem ho prosila, než zmizel.

Držela jsem se vzteku a odmítala dovolit, aby se změnil v rezignaci, protože to by znamenalo, že jsem to přijala jako svůj problém.

Ted' jsem se konečně smířovala s nezvratnými fakty, která Byrne už znal:

Paxton se nikdy nevrátí.

S jeho problémy se musím vypořádat já.

A potřebovala jsem to vyřešit *rychle*.

„Co když nezaplatím?“ Zaťala jsem zuby. Ani za nic jsem se před nimi nehodlala rozbrečet. Sice jsem nebyla tak vzdorovitá a divoká jako moje sestra, ale pořád jsem byla ze Southie.

Něžná romantička – ale taky pěkná divoženka.

Byrneovy těžké boty klapaly směrem k východu z domu. „Pak z tebe budu muset udělat exemplární případ. A můžu tě ujistit, že mě to bude bolet víc než tebe. Je to vždycky smutná záležitost, když břemeno chyb svého muže musí nést manželka.“ Stál u dveří a s nepřítomným výrazem ve tváři zavrtěl hlavou. „Jenže kdybych to nechal být, moje pověst by v ulicích utrpěla. Ty mi *zaplatíš*. Buď penězi, svým rozkrokem, anebo krví. Brzy na viděnou, Persy.“

Dveře se za těmi dvěma zaklaply. Venku hřmělo a blesky skrze skleněné tabule ozařovaly jejich obrysy. Doběhli k černému hummeru přes ulici, vklouzli do něj a vyrazili zpátky do pekelného doupěte, odkud přišli.

Klopýtala jsem po schodech do sestřina bytu. Bydlela jsem s ní od chvíle, kdy Paxton před osmi měsíci zmizel. Roztřeseně jsem otočila klíčem v zámku a otevřela.

Nájem jsem neplatila. Belle si myslela, že Pax ukradl všechny peníze, jež jsme spolu šetřili na koupi domu. Nebyla to lež, protože opravdu naše peníze vzal. Nevěděla však, že utratil moje celoživotní úspory v ilegálním kasinu a já teď měla kvůli němu dluhy.

„Pers? Páni, venku je pěkná bouřka.“ Belle si třela oči a protahovala se na pohovce. Měla na sobě velké tričko *Radši hranolky než pacholky*. Na televizní obrazovce běžel nějaký korejský film a na břicho měla položený pytlík preclíků s burákovým máslem. Pocítila

jsem osten žárlivosti, když jsem ji tak viděla tam ležet. Byla v pohodě a neměla žádné potíže.

Nemusela řešit, jestli přežije do dalšího týdne, aniž by se musela prodávat v ubohém strip klubu v Southie.

Žádný Colin Byrne jí nestrkal jazyk mezi prsty a nezvedal se jí ještě celé dny žaludek z jeho vtíravé kolínské.

V noci se nepřevalovala a nepřemítala nad tím, jak se zachránit před otřesnou smrtí.

Pověsila jsem vedle dveří svoji rozedranou větrovku. Byt Emmabelle byl maličký, ale stylový. Byla to garsonka s dřevěnou podlahou, módní palmovou tapetou, tmavozeleným stropem a netradičně zkombinovaným nábytkem. Ze všeho, co vlastnila i nosila, čísla její troufalá a rafinovaná osobnost. Spaly jsme spolu na dvojlůžku.

„Promiň. Rodiče Shannon se zasekli v kině, kde mají drive-in. Ani jsem netušila, že to ještě existuje. Ty jo?“ U vchodu jsem si zula svoje děravé boty a zoufalství jsem zamaskovala úsměvem.

Možná bych měla přiznat porážku a udělat totéž, co udělal Paxton. Chytit další letadlo ze Států a zmizet.

Jenže na rozdíl od Paxtona já měla vztah k místu, kde jsem vyrostla. Nedokázala jsem si představit život bez sestry, rodičů a svých *přátel*.

Paxton byl odjakživa osamělý. Ve třech letech osiřel a vychovala ho babička Greta a různí příbuzní. Přehazovali si ho, když to s ním bylo moc náročné. To mi pověděl, když jsme si poprvé vyšli, a mě to vzalo u srdce.

„Drive-in? No jasně, některé z mých nejoblíbenějších sexuálních eskapád se staly v autě v Solanu. Vždyť ale hrozně pršelo, pochybuju, že tam mohli něco vidět. Fakt jsi měla zavolat. Vyzvedla bych tě. Přece víš, že mám dneska volno.“ Zavrtěla pod dekou prsty.

Přesně tak. Měla dnes večer volno. Jak bych ji mohla připravit o jediný volný večer, který měla pro sebe? Zasloužila si dělat právě to, co dělala. Sledovat seriál, jíst nezdravé jídlo a udělat si zlevněnou masku na obličej od Rosse.

„Už tak toho pro mě děláš spoustu.“

„Protože s tebou ten zmetek Pax tak vyjebal. Připomeň mi, proč že sis ho vlastně brala?“

„Z lásky?“ Kecla jsem si vedle ní na manšestrový gauč hořčicové barvy a s povzdechem jí položila bradu na rameno. „Myslela jsem si, že ctím náš pakt.“

Před pár lety, když jsme ještě studovaly, jsme Sailor, Emmabelle, Aisling a já uzavřely dohodu, že se vdáme jediné z lásky. Sailor dodržela slovo jako první. Jenže ona se zamilovala do muže, který ji přímo zbožňoval, vypadal jako jeden z Hemsworthovic bratrů a měl dost peněz na to, aby si založil vlastní zemi.

Já byla druhá, kdo řekl ano. Pár unáhlených polibků za pečlivě zastřiženými keři mi stačilo k tomu, abych učinila největší chybu svého života. Paxton Veitch byl Colinův předešlý Kaminski. Pěšák, který dělal jako bokovku ochranku v soukromém sektoru. Paxton vždycy tvrdil, že je vyhazovač v jednom z Colinových barů. Sliboval, že odejde, jakmile najde stabilnější práci.

Co byste tak řekli? Nikdy ani žádnou nezačal hledat. Nejenže zbožňoval, že je násilník, ale když zrovna nebyl v práci, užíval si v Byrneových podnicích i utrácení peněz, jež u něj vydělal.

Byla jsem v tom až moc po uši, když jsem odhalila, že Paxton není vyhazovač. Živil se tím, že lámal ruce, nosy i páteře, a policejní záznam měl tlustější než *Pán prstenů*. Nikdy jsem Belle, Aisling ani Sailor neprozradila, že Pax je podřadný gangster. Zbožňovaly ho stejně jako Huntera a já jim to nechtěla kazit.

Kromě toho Paxton nebyl úplně hrozný. Byl pohledný, zábavný a na začátku našeho vztahu také neskutečně dobrosrdečný. Všude mi nechával milostné dopisy, každý večer mi připravoval krabičku s obědem, posílal květiny jen tak a zařizoval spontánní dovolené do Disney Worldu, to jsme pak v našem otlučeném autě zamířili na jih na Floridu, žili na jídle z benzinky a zpívali z plných plic hity Pauly Abdulové a Wham!

Působil jako spolehlivý chlap, který navrhl, že rodičům zadarmo vymaluje celý dům, než ho prodali, za veškeré peníze, které měl, mi koupil zásnubní prsten a vždycky tu pro mě byl.

A pak najednou nebyl.

Myslela jsem si, že mu dokážu pomoci, aby se dostal na správnou cestu. Věřila jsem, že láska všechno přemůže.

Ukázalo se, že závislost na hraní nepřemůže.

„Ty na tu mrchu pořád věříš?“ Belle ke mně naklonila pytlík preclíků a vytrhla mě z mých úvah.

„Na jakou?“ Vzala jsem si preclík a žvýkala ho, aniž bych vnímala chuť. Za posledních několik měsíců jsem hrozně zhubla. Byl to vedlejší účinek výživných problémů s Paxtonem.

„Na lásku.“ Belle zvedla obočí. „Ty na ni pořád věříš po tom, co s tím vším Pax vyjebal?“

„Jo.“ Cítila jsem, jak mi rudnou uši, a rozpačitě jsem se usmála. „Je to ubohé, co?“

Sestra mě poplácala po stehně.

„Chceš si o tom promluvit?“

Zavrtěla jsem hlavou.

„Chceš se na to *napít*?“

Kývla jsem a ona se rozesmála.

„Taky ohřeju nějakou pizzu.“

Z představy jídla se mi chtělo zvracet. Také jsem však věděla, že Belle začíná mít kvůli mému váhovému úbytku a nespavosti nějaké podezření.

„Pizza zní skvěle. Díky.“

Vstala a vtančila do kuchyňského koutu. Sledovala jsem ji, když otevřela lednici a natřásala zadkem do rytmu svého falešného pískání.

„Belle?“ Odkáslala jsem si.

„Hmm?“ Strčila do mikrovlnky kus pizzy a nastavila časovač na třicet vteřin.

„Co myslíš, že se stane s Paxem?“ Vzala jsem si polštář, přitiskla ho k hrudníku a tahala za jedno vlákno. „Nemůžu za něj být vdaná napořád, že ne? V určité fázi už od toho manželství budu moct mít pokoj, když se neukáže, ne?“

Belle vytáhla z lednice plechovku pepsi a potukávala si na rty, zatímco přemítala o mém dotazu.

„No, manželství nejsou veřejné toalety. Nejsem si jistá tím, jestli od něj budeš mít *pokoj*, ale když se do toho pustíš, určitě se z něj můžeš nějak dostat. Ten chlap je pryč už skoro rok. Potřebuješ si našetřit, sehnat dobrého právníka a skoncovat to s ním.“

Já a zaplatit za právní zastoupení. *Jasně.*

„Víš, jednou to budeš muset udělat,“ prohlásila sestra tiše. „Sehnat si právní pomoc. Dostat toho zmetka.“

„A za co?“ Povzdechla jsem si. „A prosím tě, nenabízej mi žádnou půjčku. Nepřijala bych ji.“

Belle pracovala jako klubová promotérka pro Madame Mayhem, jeden z nejvíc pobuřujících podniků v Bostonu. Byla ve svém oboru skvělá a přiváděla klientelu, ze které se majitelům protáčely panenky, ale rozhodně neoplývala žádnou finanční stabilitou. Navíc jsem věděla, že šetří na to, aby se mohla podílet na blížící se rekonstrukci Madame Mayhem a stát se společníkem.

„Řekněme, že jsi příliš hrdá na to, aby sis ode mě vzala peníze – od vlastní *sestry* –, ale stejně chceš právní zastoupení. Prostě bych šla za Sailor a požádala ji o půjčku.“ Hlas jí začal znít rozohněně. „Fitzpatrickovi mají dost peněz na to, aby si postavili sochu ve tvaru péra velikosti sochy Svobody. Sailor je nebude hned tak chtít zpátky, nedá ti žádný úrok a časem jí to splatíš.“

„To nejde.“ Zavrtěla jsem hlavou.

„Proč ne?“ Vytáhla pizzu z mikrovlnky, položila na papírový talíř a loudala se k pohovce, kde ho položila na polštář, který jsem objímala. „Sněž to celé, Pers. Jsi kost a kůže. Máma si myslí, že máš nějakou poruchu příjmu potravy.“

„Nemám žádnou poruchu příjmu potravy.“ Zamračila jsem se.

Belle protočila oči. „Ale to já přece vím. Před osmi měsíci jsi v Cheesecake Factory vdechla tři jídla, zalila to margaritami, lítostí a hodila do sebe tums na žaludek. Něčím si procházíš a já tě z toho chci vytáhnout. Řekni si Sailor o peníze!“

„Jsi blázen?“ Zamávala jsem ve vzduchu promáčenou pizzou. „Ta nemá na moje dramata čas. Zrovna nám oznámila, že je těhotná.“

Před třemi dny nám při našem tradičním večeři s donáškovým jídlem Sailor tu bombu naservírovala. Vyvolalo to spoustu pištění a slz. Většina z nich pocházela od Ash a ode mě, zatímco Sailor a Emmabelle na nás s prázdnými pohledy civěly a čekaly, až nás to přejde.

„No a?“ Belle naklonila hlavu. „Přece může být těhotná, a i tak ti dát peníze, ne? Ženy jsou pověstné tím, že zvládají víc věcí najednou.“

„Bude si dělat starosti. Navíc nechci být ta kamarádka, které se nic nedaří.“

„Jde jen o pár tisícovek.“

Jde o sto tisícovek.

To však má sestra nevěděla.

To byl taky *skutečný* důvod, proč jsem Sailor nepožádala.

„Aspoň se nad tím zkus zamyslet. A kdyby ti připadalo divné obrátit se na Sailor s Hunterem, ten sociopat Cillian by ti peníze dal. Jasně, musela by ses pěkně plazit – přísahám, že ten parchant je stejně otravnej, jako šukézní –, ale měla bys ty peníze.“

Cillian.

Po tom incidentu před svatbou ze mě kamarádky a sestra páčily, co se mezi námi dvěma stalo. Pověděla jsem jim pravdu. Tedy větší část. To o srdcovce nádherné a stříkačce steroidů, ale vynechala jsem pasáž, kdy jsem mu řekla, že ho miluju, a zaklela ho.

Proč taky zacházet do nepodstatných detailů, že?

Časem se mi na Cilliana podařilo zapomenout. *Horko těžko*. Dokonce i vzpomínka na to, jak mě zachránil, vybledla a vytratila se spolu s mým výstupem na téma oblačového přání, jež jsem chtěla z paměti úplně vytěsnit.

Od té doby jsem s tetou Tildou nemluvila. Ten den jsem si přestala všímat osamělých mraků na nebi a pokoušela se v životě posunout.

Zamilovala jsem se.

Vdala se.

Málem se rozvedla.

Cillian ovšem zůstal stejným mužem, který tu místnost tehdy opustil.

Nestárnoucí a uzavřený.

Od doby, kdy mě o svatebním dni Sailor a Huntera odmítl, byl pořád svobodný, a co jsem věděla, ani s nikým nechodil, ať už na vážno, nebo jinak.

Před osmi měsíci – v týdnu, kdy Paxton zmizel – Kill převzal ropnou společnost svého otce Royal Pipelines a oficiálně se stal generálním ředitelem.

Jak to, že mě nenapadl dřív?

Cillian „Kill“ Fitzpatrick byl moje nejlepší šance, jak ty peníze získat.

Nebyl loajální k nikomu jinému kromě sebe, uměl dobře udržet tajemství a dívat se, jak se lidi kroutí, byla jeho oblíbená kratochvíle.

Pomohl mi předtím, mohl by to udělat i teď.

Sto tisíc dolarů pro něj bylo kapesné. Dal by mi ty peníze třeba jen proto, aby mohl sledovat, jak měním barvy, když mu posílám měsíčně směšné částky jako splátku. Dokonce bych i souhlasila vzít zpátky tu kletbu, kdy jsem žádala, aby se do mě zamiloval.

Poprvé za dlouho dobu jsem cítila, že se mi sbíhá sliny.

A nebylo to kvůli pizze, ale proto, že jsem měla řešení téměř na dosah.

Měla jsem plán.

Únikovou cestu.

Starší Fitzpatrickovic bratr mě zachrání. *Znovu.*

Na rozdíl od mého manžela jsem jen potřebovala sehrát tuhle hru dobře.

2. kapitola

Persephone

PARDON, ZLATO, ALE NEMYSLÍM, že byste dneska měla v kartách vidět se s panem Fitzpatrickem.“ Podvyživená osobní asistentka si teatrálně pohodila platinově blond ohonem a na rudých rtech se jí rozlil jedovatý úsměv. Měla na sobě vinylové šaty ve žvýkačkově růžové barvě, ve kterých vypadala jako BDSM barbína, dost parfému na to, aby se v tom utopila vydra, a ve tváři výraz někoho, kdo raději zemře, než aby dovolil jiné ženě, aby si nárokovala jejího šéfa.

Ukázala jsem se v Royal Pipelines bez ohlášení, jakmile jsem skončila v práci a žádala o schůzku s panem Fitzpatrickem. Sailor se zmínila, že Hunter, který také pracoval pro rodinný podnik, ji dnes doprovází ke gynekologovi a odchází dřív. Nechtěla jsem, aby mě tam Hunter uviděl a zmínil se mým kamarádkám.

Když jsem se tam ukázala, Cillianova asistentka celou dobu, kdy ho měla na telefonu, ohrnovala rty.

*„Zdravím, pane Fitzpatricku. Tady Casey Brandtová.“
Odmlka.*

*„Ta, co vám poslední dva roky dělá asistentku, pane.“
Odmlka.*

„Jo. Ta v růžové.“ Zahihňala se. „Hrozně se omlouvám, že vás ruším, ale je tu slečna Persephone Penroseová a nemá domluvenou schůzku.“

Odmlka.

„Říkala, že s vámi potřebuje nutně mluvit, ale odmítla mi poskytnout další informace?“

Nebyla jsem si jistá, proč byl nutný ten otazník. Na druhou stranu jsem ani netušila, proč jeho osobní asistentka vypadá, jako by patřila do růžové corvetty a projíždí kolem s plastovým přítelem Kenem a štěňátkem Taffym.

„Ano, vím, že je to moje práce z ní tu informaci dostat. Bohužel ale vůbec nespolutracuje, pane.“

Odmlka.

„Ano, pane. Dám jí vědět.“

Pohlédla na mě, jako bych byla žvýkačka nalepená na spodu jejích minimálně dvacet centimetrových podpatků.

„Pan Fitzpatrick vás nedokáže do svého programu dostat.“

„Povězte mu, že neodejdu, dokud mě nepřijme.“ Hlas se mi třásl, ale nemohla jsem odsud odejít, aniž bych se s ním viděla. Aniž bych se o to pokusila.

Zaváhala a kousla se do namalovaného rtu.

Trhla jsem bradou k telefonu. „Do toho, řekněte mu to.“

Udělala to a pak hovor ukončila.

„Říkal, že má schůzku, která bude pravděpodobně trvat hodiny.“

„To je v pořádku. Mám čas.“

To bylo před dvěma hodinami.

Velká hala patra managementu Royal Pipelines se třpytila zlatavými tóny barev. Televizní obrazovky, jež ukazovaly akcie společnosti na světových trzích, zářily zeleně a rudě.